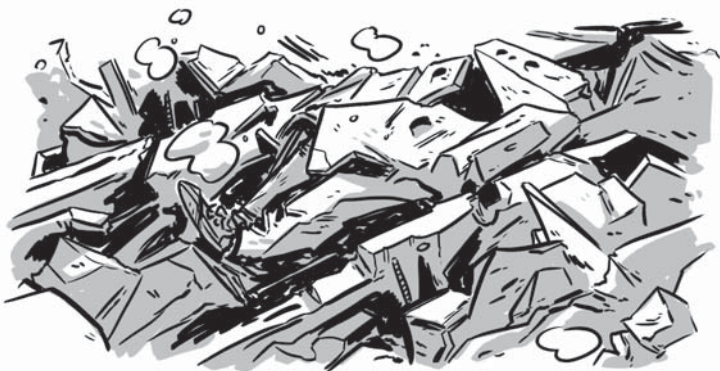

Juniny tenisky. Klučičí tenisky, které nosí a které se mi tolik líbí. Jedna vykukuje zpod hromady sutin.

Ne.

Ne, ne, ne.

Moji přátelé jsou pohřbeni pod hromadou trosek velkou jako únorová sněhová závěj.

Snažím se sutiny odházet na stranu, ale jsou moc velké. Moc těžké. Lámu si nehty, když se pokouším pohnout masivní kovovou bránou, která je přikryvá.

Dýchám přerývaně. Oči se mi zalévají slzami.

A cítím... cítím...

Cítím tu výraznou kolínskou.

Otáčím se a vidím zdroj vůně. Gigantický zdroj.

Nade mnou se tyčí ten člověk-nestvůra...

Člověk-nestvůra

